

"İnsan bütün esmaya mazhardır; fakat kâinatın tenevvüünü ve melaikenin ihtilaf-ı ibadatını intac eden tenevvü-ü esma, insanların dahi bir derece tenevvüüne sebep olmuştur." Üstad'ın ve Risale-i Nur'un; Hakîm ve Rahîm isimlerine mazhariyetini açar mısınız?

Risale-i Nurlar ve Üstad Hazretleri galiben **Rahim** ve **Hakîm** isimlerine mazhar olmuştur. Risale-i Nur'un mesleği "**acz, fakr, şefkat ve tefekkür tariki**" olarak hülâsa edilmiştir. Tefekkür **Hakîm** ismine, şefkat ise **Rahîm** ismine bakmaktadır. **Şöyle ki:**

İnsanlara, özellikle de ruhları günah ve isyanlarla yaralanmış insanlara şefkat etmek ve onları imansızlık tehlikesinden muhafaza etmek için Üstad Hazretlerinin kalbinde tarifi imkânsız bir şefkat hükmetmiştir. Bu şefkatin azametini onun şu ifadelerinde bir derece seyredebiliriz:

"Karşımda müthiş bir yangın var. İçinde evlâdım yanıyor, imanım tutuşmuş yanıyor. O yangını söndürmeye, imanımı kurtarmaya koşuyorum."(1)

İşte bu azim şefkat onun ruhunda **Rahîm** isminin tecelli etmesini netice vermiş ve bu asrın insanının kalbini ve aklını yaralayan şüphe ve tereddütlerin giderilmesi ve kalblerde tahkiki imanın yerleşmesi için de **Hakim** isminin bir tecellisi olarak kendisine Nur Külliyatını yazması ihsan edilmiştir.

"...Âlimler peygamberlerin varisleridir..."(2) hadis-i şerifine en ileri manasıyla mazhar olan bu kutlu zevat içerisinde Bediüzzaman Hazretlerinin ayrı bir yeri vardır. Onun bu hususiyeti, asrının dehşetinden ileri gelmektedir.

Bediüzzaman "["Rüyada Bir Hitabe"](#) başlıklı yazısında, her asrın mebusları içinde bulunan mübarek bir heyetin kendisine şöyle hitab ettiğini haber verir: **"Ey helâket ve felâket asrının adamı, senin de bir re'yin var. Fikrini beyan et."**

Diğer mücedditlerin mücahedeleri, İslam'ı ana istikametinden uzaklaştırmak isteyen ve müminleri Ehl-i Sünnet itikadından saptırmaya çalışan birtakım gafillere ve bedbahtlara karşı olmuştur. Bediüzzaman Hazretlerinin asrı ise çok daha farklıdır. Onun zamanında, imanın erkânına ilişilmiş, neden ve niçin yollu suallerle müminlerin kalplerine şüpheler sokulmuş, imanları tehlikeye atılmıştır. Ayrıca, küfür,

dalalet ve sefahet birer şahs-ı manevi hâlinde ve dünya çapında organize edilmiş olarak imana, İslam'a ve ahlaka musallat olmuşlardır.

İşte tarihte misli görülmemiş bu ifsat hareketlerine karşı, tebliğ ve irşad vazifesini manen yüklenen o büyük Üstad, bir yandan şüpheleri giderici ve müminlerin imanlarını taklitten tahkik seviyesine çıkarıcı dersler verirken, diğer yandan bu engebeli, dikenli, mayınlı ve uçurumlarla dolu yolda Müslümanların nasıl yürümeleri gerektiğini ders veren lahika mektupları kaleme almıştır.

Bediüzzaman Hazretleri, kendisini menfî bir harekete sevk etmek için yapılan bütün işkencelere, zulümlere, oynanan bütün şeytanî oyunlara sadece acı bir tebessümle karşılık vermiş, ona zulmedenler de dâhil olmak üzere, bütün bir beşeriyetin imanını kurtarmak için çıktığı o mukaddes yolculuğunu, itidâl-i dem ile sarsılmadan ve düşmanlığa girmeden tamamlamıştır.

Her isme olduğu gibi **Rahîm** ismine de en ileri seviyede mazhar olan Resûlullah Efendimiz (asm.) dünyaya geldiği dakikada "**Ümmetî! Ümmetî!**" diyerek ümmetinin imanını, salahını ve necatını Rabbinden dilediği gibi, bu umman şefkat, mahşerde de kendini apaçık gösterecek ve Üstadımızın beyanıyla "**mahşerde herkes, hatta peygamberler dahi nefsi derken, O (asm.) yine ümmetî ümmetî diyecek**" ve ümmetinin mağfiretini, cehennemden halas bulup cennete kavuşmalarını Makam-ı Mahmud'da Allah'dan niyaz edecektir.

Şu helâket ve felâket asrının müceddidi, mürşidi Said Nursi Hazretleri de Allah Resûlünün (asm.) "**ümmetim**" feryadını ruhunun ta derinliklerinde hissetmiş, onun endişesine ve ıstırabına ortak olmaya çalışmıştır.

Bir baba bütün çocuklarını sever ama onlar içerisinde hasta olanı, ölümlü pençeleşeni daha çok yâd eder. Kalbi onun için daha çok çarpar. İşte Bediüzzaman Hazretleri "**ümmetî**" feryadından asrımıza düşen büyük payın tercümanlığını en mükemmel manada yapmış, telif ettiği yüz otuz parça risaleleriyle Ümmet-i Muhammed'in imanını kurtarmaya çalışmış, bu uğurda her şeyden geçmiş ve sıkıntı, ızdırap, zehirlenme, mahkeme, hapis, sürgün dolu bir mücahede hayatı sürmüştür.

"Seksan kûsûr senelik bütün hayatımda, dünya zevki namına bir şey bilmiyorum. Bütün ömrüm harp meydanlarında, esaret zindanlarında yahut memleket hapishanelerinde, memleket mahkemelerinde geçti. Çekmediğim cefâ, görmediğim ezâ kalmadı..."(2)

İman davası uğrunda büyük sıkıntılara katlanmak da Allah Resulünün (asm.) sünnetindedir. Üstad'ımız bu sünneti kemaliyle yerine getirmiştir.

Âlemlere rahmet olarak gönderilen Allah Resûlü (asm.) Taif'te kendisini taşıyan ve yüz on dört yerinden yaralayan insanlara beddua etmemiş ve o eşsiz şefkatiyle "**Yâ Rab! Bunlar bilmediklerinden böyle yapıyorlar.**" diyerek, onların hidayetlerine dua etmişti. Onun (asm.) bu dehşetli asırdaki büyük varisi Bediüzzaman da aynı yolda yürümüş ve kendisine her türlü zulmü ve haksızlığı reva görenler hakkında şöyle buyurmuştur:

"Benim ve Risale-i Nur'un mesleğinin esası ve otuz seneden beri bir düstur-u hayatım olan 'şefkat' itibariyle; bir masuma zarar gelmemek için, bana zulmeden canilere, değil ilişmek; belki beddua ile de mukabele edemiyorum."(4)

Onun o engin şefkatinden sadece bir misâl:

Eskişehir'de zulmen atıldığı hapishanenin penceresinden dışarıyı seyrederken, karşıdaki lise mektebinin kızlarının bahçede gülerek raks ettiklerini görür ve kendi ifadesiyle "**birden manevi bir sinema ile onların elli altmış sene sonraki halleri**"ni müşahede eder ve gözyaşlarını tutamaz. Hıçkırıklarını duyarak yanına gelen arkadaşlarına, "**Şimdi beni kendi hâlime bırakınız.**" der ve elemi tek başına çekmeye devam eder. Esarete, Rus kumandanına ayağa kalkmayan o büyük kahramana, gençliğin geleceği gözyaşı döktürmüştür. Bu yaşlar, onun o deryaları andıran engin şefkatinden birkaç damladır.

Üstad, "**Şiddet-i şefkat ve rikkatten, musibet-i beşeriyeden gelen felâketler, helâketler, sefaletler, açlıklar, şiddetle rikkatime dokundu.**"(5) buyurmakla, şefkat-i insaniyye cihetiyle beşerin her türlü musibetinden muzdarip olduğunu ifade eder.

Hatta bu şefkat daha da ileri giderek onu, güz ve kış mevsiminin gelmesiyle solan yapraklara, ölen hayvancıklara acımaya kadar götürür.

Dipnotlar:

- 1) [Tarihçe-i Hayat, Isparta Hayatı, Tahliller.](#)
- 2) bk. Buhari, İlm, 10; Ebû Davut, İlm, 1; Tirmizi, İlm,19; İbn Mace, Mukaddime,17.
- 3) [Tarihçe-i Hayat, Isparta Hayatı, Tahliller.](#)
- 4) [Şualar, On Dördüncü Şua.](#)
- 5) [Kastamonu Lahikası, 76. Mektup.](#)